

De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124).

Zondag 12 Augustus 1894. N°. 868.

Abonnementen: franco aan huis, per drie maanden f 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent. Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaars, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau te Amsterdam. Advertentiën: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elken regel meer 15 Cent. Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verlagen van Verrekeningen 10 Ct. p. regel.

„Tot Hem zijn alle dingen.”

Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid, amen.
Rom. 11 : 36.

Rusteloos is de drang der waterdruppelen naar den oceaan.

Want, of ze al, in damp en nevelen opgelost, naar boven trekken, en het firmament met wolken omfloeren, en zich tot boven de toppen der hoogste bergen verheffen, toch moeten ze weer naar beneden; en of ze al tot ijs en sneeuw gestold zich op de bergen pogen op te houden, niets baat, niets vermogen nederdaling te stuiten; straks door den gloed der zon weer in droppels opgesmolten, ruischt het water toch den berg af naar de dalen omlaag, vloeit al langs de hellende vlakke, en kan niet rusten eer het den oceaan, waaruit het opgetrokken werd, weer bereikt heeft, want in dien oceaan is zijn eenige bedding; in dien oceaan hoort het thuis.

Is het dan zoo wonder, dat dat optrekken van het water uit den oceaan, om straks uit die duizelende hoogte toch weer in den oceaan terug te keeren, eeuw aan eeuw voor het vroom gemoed ten beeld werd voor de dolende ziel, die van haar levensbron in God zich losmaakt, maar, hoe ook door zelfverheffing vervluchtigd, toch weer naar haar bron en springader terug moet, en niet kan rusten, eer ze teruggevloeid is in den oceaan der eeuwige Liefde en weer haar einddoel terugvindt in haar God.

O, We weten het daarom wel, hoe een mystiek van bedenkelijk karakter dit schoone beeld misbruikt heeft, om van een algeheele oplossing der ziel in God te bazelen; en het gevaar dier mystiek achten we waarlijk niet gering.

Maar zoo min de Schrift zich door het misbruik, waartoe alle beeldspraak zich leent, van het spreken in heilige beelden laat terughouden, zoo min sluiten ook wij het oor voor de taal vol gevoel en beleving, waarmee Gods prachtige schepping ons van de eeuwige dingen spreekt.

De wolken moesten er niet zijn; alle wolk hindert ons, om den glans van het firmament te bewonderen; en dan eerst zijn die droppelen op hun weg teruggekeerd, als ze weer op de aarde zijn nedergedaald en hun weg hervonden hebben naar den Oceaan.

„Tot Hem zijn alle dingen.”

In uw God ligt aller dingen einddoel en bestemming. Op Hem moet alles uitloopen. En er kan geen beweging, geen aandrif, geen drijvende kracht in heel de schepping zijn, die haar rustpunt zou kunnen vinden, eer zij dat rustpunt bereikt heeft in uw God.

Maar al ontgaat dit uw kortzichtigen blik bij het meereindeel der verschijnselen, omdat dat het u niet gegeven is verder dan een spanne hun loop te vervolgen, ge moet dit inzien, ge moet er zelf met heel uw bewustzijn in komen, zodra er sprake is van de levensbeweging, van de innerlijke drijving, van den levensgang uwer ziel.

Niet omdat het „Tot Hem alle dingen” bij uw eigen ziel meer waar zou zijn, dan bij al het overige; want de regel is volstrekt, en er bestaat geen uitzondering; alle ding is tot Hem; maar overmits ge alleen in uw eigen ziel zelf in zijt; alleen den gang uwer eigen ziel zelf meemaakt; weten kunt wat er in u ongaat; en van het streven en het drijven in uw eigen innerlijk wesen u helder bewust kunt zijn.

Het leven uwer ziel is uw leven. Gij leeft zelf in het leven, dat uw ziel drijft. En op u rust de verantwoordelijkheid, dat ge dit leven niet afkeert van uw God, maar leidt in de door Hem gewilde banen, en op Hem en Hem alleen doet uitloopen.

Er is ook op andere wegen wel te vinden, wat de afgedoelde mensch religie noemt, maar nooit anders dan met valschen naam.

Of wat zou het zijn, nog te reppen van heilige gemeenschap met den Eeuwigen, en inmiddels in uw religie zelve u een ander einddoel voor ogen te stellen, dan u van-zelf gegeven is in uw God.

U in te beelden dat ge uw God dient, en inmiddels met uw Godsdienst zelve niet Hem, maar uzelf te bedoeien.

Den schijn van vroomheid voor u uit te laten gaan, en in het binnenste uws harten die vroomheid zelve te misbruiken, om uw innerlijk wesen aan uw God te onttrekken, en hoog in de wolken uwer zelfverheffing te zweven, in plaats van in stille nederigheid de gemeenschap te zoeken met den Oceaan der eeuwige liefde in uw God.

Het is zoo, als het wel zal zijn met Gods kind, moet hij zijn God in alles dienen,

zoeken, en eeniglijk bedoelen; maar ook al laat uw geestelijke machteloosheid u het leven in zoo hoogen toon, slechts een enkele maal toe, toch blijft in het stuk der religie elke afwijking van uw eenig einddoel steeds onvergeetlijk.

Waar ge ook weifelen moogt, weifel in het kiezen van uw God als uw eenig einddoel, waar het uw religie, uw vroomheid, die mystiek uwer ziele aangaat, nooit.

Van den Gereformeerden naam vloeit veler mond thans over; maar ach, dat men het toch verstaan mocht, hoe onze vaderen, in hun hardsten en hun bangsten strijd, met dien Gereformeerden naam nooit iets anders bedoeld hebben, dan dat ééne, om althans in het stuk der religie het „Tot Hem zijn alle dingen” tot zijn onschendbaar recht te laten komen.

Ze stonden niet hoog, onze vaderen, noch ook verheven ze zich boven anderen, maar hun ziel werd geërgerd, als ze zagen, hoe alle sluwheid van menschelijke vonden er op uitging, om, zelfs in dat binnenste heiligdom van het leven der vroomheid, dat een en eenig einddoel in God en God alleen ligt, achter nevelen onzichtbaar te maken, en er toch weer 's menschen profijt en menschelijke hoogheid voor in de plaats te schuiven.

Uit die ergernis der ziel hebben ze gesproken en getuigd, en een door niets te smoren protest voor het oor der gansche wereld doen uitgaan, of toch in dat ééne, in de zake der religie althans, God weer tot zijn eere mocht komen, de almachtige God weer aller einddoel mocht worden, en alle stuk van leer, en alle usantie der vroomheid weer zóó mocht worden omgezet, geheiligd en gezuiverd, dat weer naar God toevoerde en weer tot God opleidde, wat door misbruik en roekeloozen eigenzin van God en naar den mensch was afgeleid.

En daarom was het hun niet genoeg, om met Rome te breken, en straks den Remonstrant te weerstaan, waar beide aan dat „Tot Hem alle dingen”, tot zelfs in de zake der religie, te kort deden; maar stelden ze even onverbiddelijk den eisch, dat, na aflegging van alle schepselverering en werkeijheid, nu ook het waarachtige, het stille, het warme en bezielde leven der vroomheid voor het God zoekend hart zou beginnen, zou worden volgehouden, en niet tot ruste zou komen, er het weer waarlijk een zoeken van God en God alleen als eenig einddoel voor het geloovig kind van God geworden was.

O, Dat iets van dien heiligen, onverbiddelijken ernst dan ook onder ons weer ontwakken mocht.

Reeds als naam met heilige glorie ons van de vaderen overgeleverd, blijft de Gereformeerde naam ook onder ons nog een historische kracht.

Ge krijgt er grond mee onder de voeten. Ge weet waaraan ge u te houden hebt. Wat kracht er van dien naam kan uitgaan, is u in de praktijk en de vertroosting der vaderen bewezen.

Maar toch, nastamelen is nog iets anders dan zelf getuigen; de graven der profeten bouwen nog iets minder dan zelf in heilige beleving voortaan gaan.

Eerst als de geest der vaderen in ons herleeft; niet door nabootsing, maar door gelijken innerlijken drang als hen dreef; zal ook in ons midden de kracht openbaar worden, die in hen heeft geblonken.

Alleen wie het aandurfte ook onder ons, om niet te vragen, of uw kring er zich door uitzet, of uw invloed er door wint, of uw ziel er door zalig wordt, maar alleen en eeniglijk, of de glorie en de majesteit van uw God er door verhoogd wordt, kan ook te midden van onze woelingen een middenpunt van geestelijke kracht worden.

Mits, en hierop komt het aan, een iegelijk dit ook maar, gelijk in de dagen onzer vaderen, allereerst op zich zelve toepasse. Zelf, in onze eigen ziel, in ons eigen hart, in onze gansche existentie, in natuur en in genade, niet anders dan voor en tot Hem willen zijn.

Eerst wie daaraan toe is, verstaat het mysterie der verkiezing.

Sluiting van Premie-inteekening.

Aan de inteekenaars op de Premie die reeds vroeger hun exemplaren bestelden, wordt hiermede bericht, dat deel III van *E Voto* verzonden is.

Aan de abonnees op de *Heraut*, die gedurende de maanden Juni—Juli 11. van hun recht om in te teekenen gebruik ge-

maakt hebben en f 9.— voor elk exemplaar (Deel I, II, III f 3.—) inzonden, worden de bestelde exemplaren binnen enkele dagen verzonden.

Zij, die wel inteekenden, maar het bedrag voor de verschenen drie deelen, (f 3.— per deel, totaal f 9.— per exemplaar) NIET inzonden, ontvangen de bestelde exemplaren alleen na toezending van bovengenoemd bedrag, mits die toezending geschiedde vóór 15 Augustus a.s.

Over het bedrag wordt niet gedisponeerd en bestellingen waarvoor den 15 Augustus de betaling nog niet geschiedde, worden als niet gedaan beschouwd.

De Premie wordt NIET gebonden afgeleverd.

De Band (los) voor Deel I en II kost f 1.— bij vooruitbetaling.

De betaling van Deel IV, verschijnende in Juli 1895, moet geschieden: 30 September, 31 December, 31 Maart en 30 Juni, telkens f 0.75 voor elk exemplaar.

De Administratie.

Officiële Berichten.

Met verkorting uit het Kerkblad van 10 Aug.

Vergadering der Classis Tiel, den 11den Juli 1894 te Geldermalsen gehouden.

Dr. Varendorp, naar toebehoort præsides, opent deze vergadering.

Wordt besloten, dat de predikanten ook om de beurt het scribaat zullen waarnemen. De deputaten inzake de kerk te Culemborg A. hebben niet aan hunne opdracht voldaan. Het wordt vruchteloos gezocht, de broeders aldaar tot terugkeer te bewegen. De Classis is echter niet vrij voor God, wanneer ze daartoe geen pogingen aanwendt. Aan de kerkvisitatoren wordt opgedragen, dit namens de Classis te doen.

De deputaten inzake de kerk te Ophemuden hebben met 26 getrouwen gelieven, mannelijke leden vergadering gehouden. Onder hunne leiding is door en uit die leden een kerkeraad verkozen, die later door den consulent is bevestigd.

De broeders van Ophemuden vragen raad, hoe te handelen tegenover den kerkeraad der vrije gemeente, die de leden der kerk misleidt en het kerkgebouw, h. i. ten onrechte in bezit houdt? Na breedvoerige discussie neemt de vergadering met algemeene stemmen de volgende resolutie aan:

1. De Gereformeerde kerken der Classis Tiel, Classicaal veranderd te Geldermalsen den 11den Juli 1894, gehoord het rapport der deputaten in de zaak van Ophemuden, en de beraadslagingen daarover, besluiten:

2. dat de vroeger fungerende kerkeraad, bestaande uit de H. H. B. Jordaan, J. Brienessen, T. v. d. Pol, J. Eerbeek en R. Verwoert, door het verbreken van het kerkverband met de Geref. kerken, in Nederland, heeft opgehouden de wettige kerkeraad van de Geref. kerk te Ophemuden te zijn;

3. in plaats van dezen, als kerkeraad te erkennen de Broeders W. Geurts A. Z. C. Roelofs, ouderlingen en A. van Gelder, diaken, die in een wettig samengeroepen vergadering van de getrouwen gelieven leden der Geref. kerk te Ophemuden, door en uit die leden, onder leiding van deputaten der Classis, gekozen zijn en door den consulent bevestigd;

4. dat de heer C. Pieneman te Ophemuden heeft opgehouden oefenen te zijn in de Geref. kerken;

5. en dat van dit besluit kennis gegeven zal worden aan de betrokken personen, dat in het officieel orgaan der kerken zal gepubliceerd en in de samenkomst der Geref. kerk te Ophemuden zal worden bekend gemaakt.

Op de vraag van Tiel: „Zal men met de kerkelijke tucht doorgaan, wanneer de betrokken lidmaten zich tijdens de behandeling aan de gemeente onttrekken?” antwoordt de vergadering, na toelichting en discussie, dat, daar zulke personen zich zelve uitsluiten, de kerkeraad, zoo hij met zachtmoedigheid hen niet kan bewegen, zich aan de behandeling der kerk, zoo mogelijk ter genoege over te geven, wel genoodzaakt is, dat bedanken te accepteren. Dr. Verrips sluit deze vergadering met dankzegging.

Vergadering der Gereformeerde Kerken in de Classis 's Bosch op 20 Juli 1894.

De vergadering geconstitueerd zijnde, neemt Dr. Binnema in het moderamen zitting als præsides; Dr. Müller als scriba; Dr. v. Haeringen als assessor.

Met leedwezen verneemt de Classis, dat door de Particuliere Synode het voorstel tot vermeerdering der krachten van de zwakke Provincie N-Brabant door toevoeging (zoo mogelijk) van een Classis uit een andere Provincie, is afgewezen.

Op de vraag, of de verzorging van Em, pred., pred.-wed. en -wezen als werk van barmhartigheid of als uitdrukkelijk gebod te beschouwen zij, antwoordt de Classis zonder eenige aarzeling,

dat zulks een dure roeping is der kerken, door 's Heeren woord geëischt. In verband daarmee wordt dan ook een voorstel van de Classis Klundert, om de inkomsten der Em. kas langs den weg van den kerkelijken omslag te verkrijgen, overgenomen.

Eveneens wordt het wenschelijk geacht, zoo nu en dan een Classicaal Zondagsdag te organiseren.

Op een vraag van de kerk te 's Bosch, of het niet wenschelijk zou zijn, in Tilburg tot kerkformatie over te gaan, besluit de Classis deputaten te benoemen, die deze zaak zullen overwegen en dienaangaande rapport zullen uitbrengen op de volgende Classis.

Dr. Bosch sluit met dankzegging.

Buitenland.

Duitschland. Vervreemding van de kerk. In de *Allgemeine Evang. Luth. Kirchenzeitung* worden wij een artikel over „Toenemende vervreemding van de kerk,” waaruit wij het een en ander willen mededeelen.

Er wordt daarin gewezen op het feit, dat de plaatsen van de „gebildeten” in de kerk in den regel ledig zijn. De burgerstand biedt weinig weerstand tegen de onkerkelijke invloeden der hoogere standen, of dreigt opgezogen te worden door het groot-kapitaal, om in den stand der proletariats over te gaan. De kerk werd in deze eeuw vreeselijk bestookt. In de eerste plaats trad de materialistisch geworden natuurwetenschap tegen haar in het krijt, en wilde betoogen, dat de exacte wetenschappen konden bewijzen, dat er geen ziel bestaat en dat daarom de leer der zedelijke verantwoordelijkheid van gerechtigheid en gerecht, tot het gebied der fantasie behooren. De critische school ondermijnde het fundament der kerk, het Woord van God. Het rationalisme had tenminste de Heilige Schrift nog laten staan; het had zich er bij bepaald om bij den wijn der Schrift een goede hoeveelheid water te voegen. Op grond van „nauwkeurige” onderzoekingen werd aangehouden, dat de H. Schrift slechts sagen en legenden of tendenz-schriften van enkele personen bevat; de Geest Gods is daarin evenveel te onderkennen als in elk ander godsdienstig geschrift in den vroegeren of lateren tijd. Elk vasthouden aan den Bijbel als Gods Woord werd als onwetenschappelijk gebrandmerkt.

Toch zou dit alles geen toenemende „vervreemding” van de kerk hebben kunnen werken; alleen zou het gevolg er van geweest zijn, dat het ongelof en het zedebederf toenam, wanneer men niet met een factor te rekenen had, met welke de kerk van vroegere eeuwen niets te doen had, namelijk het opkomen van den vierden stand, de stand van de fabrieksarbeiders. Van hierover zijn de kleinere bedrijven overgegaan in groote fabrieken, die steeds groter massas arbeidslieden tot zich trokken. Er werden nieuwe kolonien en nieuwe gemeenten gesticht, gemeenten zonder kerk of herder toezicht, wier leden van de andere klassen der maatschappij afgezonderd, met een dikwijls karig loon hun leven doorbrengend, zich een godsdienst en een zedeleer op eigen hand hebben gevormd. Dit is niet een godsdienst gelijk die door de kerk geleerd wordt, doch een, die zijn oprorsing heeft in de valsche profeten van dezen tijd. De vierde stand ging nu de verleidelijke leer der moderne profeten in toepassing brengen. Het proletariaat ging den dienst van het vleesch als het eenige begeerlijke doel voorstellen en verklaarde de kerken een onverzoonlijken oorlog. De godsdiensttoefeningen werden niet meer bezocht, bijbel en kerkboek werden weggegooid en alles der verachting prijsgegeven wat nog met de kerk in verband stond. De wet op den burgerlijken stand maakte het nog gemakkelijker met de kerk te breken; en het scheen alsof de staat daardoor te kennen gaf, dat men ook „buiten de schaduw der kerk” leven en sterven kan.

En wat deed de kerk daartegen? Heeft zij geen maatregelen genomen om deze vervreemding te keer te gaan? Men zal wijzen op de stadsending, op jongelings- en werklieden-vereenigingen, op vereenigingen voor menschen zonder werk, welke gewerkt hebben om den vierden stand in de gemeenschap der kerk te houden. Maar al deze vereenigingen, met hoeveel zegen zij ook gearbeid hebben, kunnen de geordende werking der kerk niet vervangen. Men heeft verzuimd in de aangroeiende gemeenten nieuwe kerkelijke gemeenten met bedehuizen te vormen.

De regeeringen der „opperste bisschoppen” hebben de ommekeer op sociaal gebied van lieverde tot stand zien komen, zonder te letten op de roepstem, die tot haar gebracht werd om toch herderlijke zorg voor de massale gemeente te schenken. Toch is de vervreemding van zooveel hoofdzakelijk de schuld der kerk.

Wij voegen er aan toe, mocht die maar goed ingeden en voor Gods aangezicht beleden worden, dan alleen zullen er betere toestanden aanbreken.

Gemengd Nieuws.

Gelijk bekend is, beweert men te Argentéuil en Trier in het land te zijn van de „heiligen rok”, dat is van het kleed zonder naad, dat de Heere Jezus gedragen heeft. Nu heeft men van Roomsche zijde gezegd, dat de rok die te Argentéuil bewaard wordt de rok zal geweest zijn, die de Heere Jezus in zijn jeugd droeg, terwijl die van Trier die is, welke de Heere meer in zijn mannelijke leeftijd gedragen heeft. Met deze opheldering was menigeen tevreden.

den. Maar nu is een Benediktijner pater met name Vanel gekomen om in een boekdeel te betoogen dat geen enkel steekhoudend bewijs voor de echtheid van de rok te Argentéuil aan te voeren is. Aan het slot van dit werk spreekt de schrijver zijne overtuiging uit, dat de kerk van Argentéuil niet meer bezit, dan een vrome illussie en op niets anders trotsch zijn kan dan op een bijgeloof, dat maar al te lichtvaardig aangenomen en aan de hand gehouden is. Wel is waar heeft de Kardinaal Aartsbisschop Richard weten te bewerken, dat het boek, schoon reeds afgedrukt niet uitkwam. Doch redacteuren van dagbladen waren reeds in het bezit van een uittreksel van het werk, hetwelk zij hebben openbaar gemaakt.

De pelgrims stroomden toch al niet in groote getale naar Argentéuil, het gepubliceerde is zeker niet geschikt om te blijven concurreeren met Trier.

WINCKEL.

Door Kinderen.

De Aartsbisschop en zijne Moeder.

In den jaren 1194 leefde Ludolph, aartsbisschop van Maagdeburg, die van eenen onaanzienlijke afkomst was; zijne moeder woonde op een eenvoudige wijze in een dorp, niet ver van de stad.

Eens gaf hij een maaltijd, waarop hij met een groot aantal aanzienlijke lieden tevens zijne moeder uitgenoodigd had. Verscheidene der genoodigde heeren vonden het onbetamelijk dat de moeder des aartsbischops te midden van dat schitterend gezelschap in de kleeding eener boerin verschijnen zou, en besloten daarom, haar met het gewaad van een adellijke vrouw uit te dooschen; waartoe de goede vrouw zich gemakkelijk liet overhalen. Toen de genoodigden de zaal binnentraden, begroette de aartsbisschop hen allen met de grootste hartelijkheid; maar hij ging zijne moeder voorbij, als of hij haar niet herkende.

Door zoodanige minachting getroffen, verliet zij bitter weenende de zaal, en zij zoude zich terstond uit het paleis verwijderd hebben, als de dienaars van den geestelijken heer order geerd hadden om haar terug te houden, en haar verzocht hare gewone kleederen aan te trekken. In dien tusschentijd doet de aartsbisschop onderzoek naar het oponthoud zijner moeder en vernemende dat zij had willen vertrekken, doet hij haar in de zaal terugkeeren, ontvangt haar met de teederste hoogachting en vraagt haar naar de oorzaak harer verwijdering. Nadat zij hem bekend had, geloofd te hebben dat hij zich over haar schaamde, antwoordde hij haar: „Neen, lieve moeder! maar ik herkende u in uwe fraaie kleeding niet; want ik weet dat gij geen aanzienlijke vrouw zijt; in dit gewaad echter ken ik u en zal u gedurende mijn geheele leven, als mijne zeer beminde moeder vereeren.”

Weinig kinderen zijn er, die, nadat zij zich van de armoede tot eenen hooger stand in de maatschappij verheven hebben, even als deze vrome aartsbisschop te werk gaan; de meesten schamen zich over hunne arme ouders en willen ze nauwelijks herkennen, indien zij zich in hun nederig gewaad ontmoeten.

Maar het was de Heere Jezus de opperste herder, die Ludolph van Maagdeburg geleerd had. De Heere heeft zelf te tekenen der armoede aangenomen, toen Hij op deze aarde gekomen is. „Hij heeft de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen” en thans, gezeten aan de rechterhand Gods, schaaft Hij zich over zijne arme en geringe broeders niet. Integendeel als Hij terug zal komen om de wereld te oordeelen zal Hij voor zijne moeder, broeders en zuster erkennen allen die in ootmoed en nederigheid gewandeld hebben; terwijl Hij tot de hoogmoedigen en de eigenrechtzinnigen zeggen zal: „Ik heb u nooit gekend.” Daarom, vrienden! laat ons afleggen alle geest van hoogmoed en eigenrechtzinnigheid en laat ons van den Heere Jezus leeren om nederig van harte te zijn, opdat Hij ons eens als de zijnen erkenne moge.

De dwaasheid der heidenen.

Onlangs schreef een zendeling uit Afrika, „Van morgen kwam een vrouw met een vreemd verzoek van haren man.

„Kunnen wij,” vroeg zij, „op de rivier uw station voorbijgaan met een doodkist in ons schuitje?”

Daar ik vroeg waarom zij zulk een vreemd verzoek deed, antwoordde zij:

„Indien de anderen op het station ons met een doodkist zien, en zij van geen doods in de stad hooren, zullen zij u komen vertellen dat wij den een of ander gedood hebben.”

Ik zeide haar indien dat alles was, wij er niet tegen waren.

Na het ontbijt werd het geklank van hun elonsa of bel op de rivier gehoord, en toen wij uitkeken zagen wij het schuitje naderen. Bom, bom, klonk de elonsa, gelijk de doodsklok in ons land.

Langzaam met den stroom op, kwamen zij in onze richting, en toen zij tegenover onze landingplaats waren, stuurden zij naar den oever.

Daar in het schuitje was de doodkist, uit hard hout gemeden, van buiten prachtig beschilderd met verschillende soorten kruit. Aan elk einde was een opening, kunstmatig uitgesneden.

Toen ik vroeg om een uitlegging van zulk een wonderlijke handelwijze, al het begraven van een doodkist zonder een lijk er in, word mij verteld dat het gedaan werd om den toorn te stillen van een zuster van den kapitein, die